

"Ο Απελπισμένος Γραφειοκράτης."

Τα Πρόσωπα:

- Ένας απελπισμένος γραφειοκράτης. Υπάλληλος δημόσιας υπηρεσίας που ζητά να εκδοθεί το βιβλίο του.
- Ο διευθυντής ενός εκδοτικού οίκου για τον οποίο είχε εργαστεί παλαιότερα ο "γραφειοκράτης, και από τον οποίο ζητά την έκδοση του βιβλίου.

Η σκηνή:

Το γραφείο του διευθυντή ενός εκδοτικού οίκου.

Στη σκηνή υπάρχει ένα γραφείο, όπου κάθεται ο διευθυντής, δύο βιβλιοθήκες δεξιά και αριστερά του γραφείου, και ένα μικρό σαλόνι.

ΠΡΑΞΗ ... ΜΟΝΗ

Πριν ανάψουν καλά καλά τα φώτα στη σκηνή ένας άντρας μπαίνει από τα αριστερά της σκηνής (όπως κοιτά ο θεατής) τραβώντας από το χέρι μία γυναίκα. Στο άλλο του χέρι κρατάει ένα πιστόλι. Διασχίζουν την σκηνή, ανοίγει μία πόρτα στα δεξιά της σκηνής και την κλείνει εκεί. Ο διευθυντής του εκδοτικού οίκου κάθεται στο γραφείο. Κοιτά σαστισμένος το περιστατικό και σηκώνεται από την καρέκλα του.

Γραφειοκράτης - Θα εκδόσεις το βιβλίο μου ή θα την σκοτώσω! (τον απειλεί με προτεταμένο το πιστόλι)

Διευθυντής - Μα ποια είναι; Ούτε κατάλαβα ποια είναι.

Γραφειοκράτης - Έχει σημασία ποια είναι;

Διευθυντής - Ε δεν έχει; Δηλαδή... έχει και δεν έχει. Βρε Βασίλη μου, εγώ σε ήξερα για σοβαρό άνθρωπο. Τι είναι αυτά που κάνεις; Το όπλο τι το θες; Ποια κλείδωσες στην τουαλέτα;

Γραφειοκράτης - Ήμουν σοβαρός και όταν με έβριζες πριν δυο μίση χρόνια όταν είχα αναλάβει να στρώσω τα οικονομικά της επιχείρησής σου; Θυμάσαι τι μου έσουρες όταν σου είπα να πάρεις εκείνα τα χρονοσκοπισμένα βιβλία - που μόνο τα

είχες για να τα καμαρώνεις - για να βάλεις τα λογιστικά σου βιβλία στη θέση τους, τους φακέλους με τις αποδείξεις, τις μισθοδοσίες, και τα στατιστικά των πωλήσεων;

Διευθυντής - (που εν τω μεταξύ έχει ξανακαθίσει) Σε εκείνο το ράφι αν θες να ξέρεις υπήρχε μία σκληρόδετη πολυτελής πρώτη έκδοση των "Επικίνδυνων Σχέσεων" του Λακλός στα γαλλικά του πρωτότυπου, παρακαλώ! (κουνώντας το δάχτυλο δεικτικά)

Γραφειοκράτης - Και πόσο δηλαδή, πρέπει να λυπηθώ τώρα εγώ που σκονίζεται κάπου αλλού; Μήπως πρέπει να λυπηθώ για αυτό παραπάνω από όσο λυπάμαι για μένα;

- Λοιπόν μην χρονοτριβούμε. Πάρε τηλέφωνο και πες να βάλουν μπρος την έκδοση του βιβλίου μου. Η άλλη μέσα μπορεί ήδη να έχει πεθάνει από τον φόβο της.

Διευθυντής - Βρε Βασίλη, σοβαρός άνθρωπος τι θέλεις να μπλέξεις με τη συγγραφή;

Γραφειοκράτης - Γιατί αυτοί που εκδίδεις τα βιβλία τους είναι γελοίοι;

Διευθυντής - Για να πω την αλήθεια οι περισσότεροι, ναι. Αλλά πουλάνε.

Γραφειοκράτης - Αχά! Είδες λοιπόν που με δικαιώνεις; Και εσύ για το χρήμα ενδιαφέρεσαι! Συνεπώς πολύ δικαίως σου είπα να πάρεις το σκονισμένο βιβλίο του Λακλός - που αλίμονο αν μπορούσες να διαβάσεις εσύ γαλλικά του 18ου αιώνα - και να βάλεις τους φακέλους της επιχείρησης. Που σημειωτέον, καθόλου σκονισμένους δεν τους βλέπω.

Διευθυντής - Μα Βασίλη μου, ποιος σου είπε ότι και εγώ δεν είμαι ένας γελοίος άνθρωπος. Να και η απόδειξη. Με το που τελείωσες τις συστάσεις σου, και μας έβαλες σε μια σειρά και ξεκουμπίστηκες, αγόρασα καινούρια βιβλιοθήκη (δείχνοντας στα δεξιά του) και ο Λακλός σκονίζεται από τότε εκεί. Και μάλιστα επειδή είναι και δίπλα στο παράθυρο, σκονίζεται ακόμα πιο πολύ. Ενώ εσύ! Εσύ είσαι σοβαρός. Είσαι μετρημένος. Οργανωμένος. Έχεις την ζωή σου σε τάξη. Σωστός γραφειοκράτης. Για αυτό είσαι και τόσο καλός στη δουλειά σου. Πώς σου μπήκε το ψώνιο του συγγραφέα;

Γραφειοκράτης - Κανένα ψώνιο. Αλλά να... είναι η μόνη μου ελπίδα. (λέει ήρεμος) Είναι η μόνη μου ελπίδα Χρήστο! (φωνάζει)

Διευθυντής - Αν χρωστάς λεφτά, και θες να ξεχρεώσεις, μην ελπίζεις στα χρήματα των πωλήσεων. Ακόμα και αν πάει καλά, δεν θα βγάλεις τίποτα. Στο λέω εκ πείρας. Και είναι κάτι που πρέπει να το ξέρεις και εσύ, άλλωστε.

Γραφειοκράτης - Δεν χρωστάω δεκάρα σε κανέναν. Δεν καταλαβαίνεις Χρήστο; Το βιβλίο είναι η μόνη μου ελπίδα για να νιώσω καλά. Με τον εαυτό μου. Πάει μία δεκαετία τώρα που δουλεύω, δουλεύω, δουλεύω και εδώ και μερικούς μήνες μου μπήκε η ιδέα πως δεν έχω καταφέρει τίποτα στη ζωή μου. Και είναι αλήθεια.

Διευθυντής - Ε όλο και κάτι θα έχεις καταφέρει.

Γραφειοκράτης - Αλήθεια; Τι;

Διευθυντής - (μικρή παύση). Καταρχάς δεν χρωστάς τίποτα. Μεγάλο κατόρθωμα στις μέρες μας. Πραγματικά σπουδαίο! Ρώτα και εμένα. Αν δεν κρατούσες πιστόλι θα σου ζητούσα δανεικά.

Γραφειοκράτης - Αυτό δεν είναι κατόρθωμα. Η κοινή λογική δεν είναι κατόρθωμα. Μην απλώνεις τα πόδια σου πέρα από εκεί που φτάνει το πάπλωμά σου.

Διευθυντής - Βρε άμα κάνει ζέστη τα απλώνεις και τα παρά-απλώνεις. Άμα και σφίξουν τα κρύα ψάχνεσαι. Τέλος πάντων, έχεις εξαιρετική φήμη στη δουλειά σου! Αυτό το βρίσκεις μικρό κατόρθωμα;

Γραφειοκράτης -Βλακείες. (κάθεται στην πολυθρόνα του σαλονιού) Τι κάνω; Ζητάω αποδεικτικά για τα αυτονόητα. Μου φέρνουν ταυτότητα από την αστυνομία και τους ζητάω και πιστοποιητικό γεννήσεως. Μου φέρνουν δήλωση από το ταμείο ελεύθερων επαγγελματιών ότι ποτέ δεν είχαν επιχείρηση στη ζωή τους και τους ζητάω βεβαίωση από το ταμείο ασφαλισμένων ότι ποτέ δεν είχαν υπαλλήλους.

Διευθυντής - Χαχαχα (δυνατό γέλιο - ο γραφειοκράτης γυρνά και τον κοιτά - ο διευθυντής σταματά να γελά και σοβαρεύει). Κάτι τέτοιο είχες ζητήσει και σε μένα. Συγγνώμη.

Ε, τι κατηγορείς και συ τον εαυτό σου βρε Βασίλη; Για όλα φταίει το κράτος. Εσύ τι δουλειά σου κάνεις. Να ζήσεις θες.

Γραφειοκράτης - Βέβαια και κάνω την δουλειά μου. Αλλά γιατί να είμαι περήφανος για αυτή; Και να πεις ότι το κράτος μέσα από όλη αυτή την χαρτούρα καταφέρνει και διοικεί; Θα έλεγα, ναι. Συμβάλω. Η χώρα μου προοδεύει. Αυτοί τα έχουν κάνει κουλουβάχατα!

Διευθυντής - Πες το ψέματα.

Γραφειοκράτης - Βέβαια εδώ που τα λέμε, και δεδομένου μερικών μερικών. (γυρνώντας και κοιτώντας τον με νόημα τον διευθυντή)

Διευθυντής - Γιατί με κοιτάς έτσι ρε Βασίλη;

Γραφειοκράτης - Ξέρουμε και οι δύο γιατί σε κοιτώ. Μερικοί νόμοι και διαδικασίες (συνεχίζοντας να κοιτά με νόημα τον διευθυντή) όσο παράλογες και αν μας φαίνονται, χρειάζονται. Του έφαγε του αλλουνού το χέρι η πρέσα που έχει στο μαγαζί του. Ε δεν πρέπει να μου φέρει και ένα τιμολόγιο που αγόρασε την πρέσα; Πώς βρέθηκε η πρέσα στο συνεργείο αυτοκινήτων; Και τιμολόγιο, και δελτίο αποστολής χρειάζεται.

Διευθυντής - Εμ την έχεις και συ την διαστροφή σου. (χαμηλόφωνα)

Γραφειοκράτης - Τι είπες; (έτοιμος να αρπαχτεί, προτείνοντας το όπλο, ανασηκώνεται λίγο από την πολυθρόνα του σαλονιού)

Διευθυντής - Τίποτα. Τίποτα. Χαμήλωσε το όπλο, μην γίνει κανένα κακό.

Γραφειοκράτης - Θα γίνει αν δεν μου εκδόσεις το βιβλίο Χρήστο. Σου το ορκίζομαι. (σηκώνεται και πάει προς την πόρτα) Θα τη σκοτώσω. Και θα έχεις τύψεις. (δείχνοντας την πόρτα)

Διευθυντής - Βρε παιδί μου. Δεν ξέρω και ποια είναι μέσα. Μη τα λες αυτά. Θα χεστεί πάνω της.

Γραφειοκράτης - Ε σε κατάλληλο μέρος την κλείδωσα τότε.

Διευθυντής - Ωχ και είναι και χαλασμένο το καζανάκι. Βρε αν δεν πεθάνει από το φόβο της, θα πεθάνει από αναθυμιάσεις. Προηγουμένως πήγα και εγώ.

Γραφειοκράτης - Δεν με νοιάζει.

Διευθυντής - Βρε έφαγα φασόλια χτες. Δηλητηριώδεις αέριο έχω αφήσει εκεί μέσα. (ο γραφειοκράτης τον αγριοκοιτά)

Γραφειοκράτης - Ένας λόγος παραπάνω να δώσεις μια ώρα αρχύτερα την εντολή να εκδοθεί το βιβλίο μου.

Διευθυντής - Κοίτα επιμονή με το βιβλίο! Βρε συ μου έσωσες την επιχείρηση πριν δύο χρόνια. Με είχε βάλει στο μάτι ο έλεγχος και θα με τσάκιζε. Και αντί για πρόστιμο κάναμε αίτηση και πήραμε και επιχορήγηση από πάνω. Για αυτό σου λέω έχεις καταφέρει πράγματα με την δουλειά σου.

Γραφειοκράτης - Κι όμως δεν έχω καταφέρει τίποτα. Το μόνο που έκανα ήταν να σας υποδείξω τις διαδικασίες που ορίζει το κράτος για το πως θέλει να γίνονται τα πράγματα. Ακόμα και χωρίς τις διαδικασίες αυτές, ή τους νόμους του κράτους, εσείς βιβλία θα τυπώνατε και ο κόσμος θα τα διάβαζε... Και το κράτος να μην υπήρχε, εσείς την δουλειά σας θα την κάνατε. Το μόνο που έκανα εγώ ήταν να σας γλιτώσω από μερικά τσουχτερά πρόστιμα.

Διευθυντής - Ε λίγο είναι αυτό; Αν τα πληρώναμε θα είχαμε κλείσει.

Γραφειοκράτης - Αντί αυτών τώρα πληρώνεις τους νόμιμους φόρους, και πίστεψε με δεν είναι λιγότεροι από τα πρόστιμα.

Διευθυντής - Εμ καλά λέει ο πιτσιρικάς στο ανέκδοτο πως όταν μεγαλώσει θέλει να γίνει κράτος.

Γραφειοκράτης - Βλέπεις, αναλώνω τις ικανότητες μου σε πράγματα ανούσια. Και δεν ενδιαφέρομαι τόσο για τις ικανότητες μου, στο διάολο αυτές. Χάνω την ζωή μου Χρήστο. Την σπαταλώ. Το βιβλίο θα είναι κάτι.

Διευθυντής - Ε τώρα πάλι... Μην είμαστε και άδικοι απέναντι στο κράτος. Κανένας μας δεν θέλει να πληρώνει φόρους, ούτε πρόστιμα, αλλά με τα χρήματα αυτά εξυπηρετείται το κοινό όφελος.

Γραφειοκράτης - Βλέπεις εσύ να ασκείται καμία κοινωνική πολιτική σε αυτή τη χώρα;

Διευθυντής - Ε λοιπόν πρώτη φορά βλέπω άνθρωπο να κρατάει πιστόλι, και να είναι ταυτόχρονα τόσο ετοιμόλογος. Η βία εμφανίζεται όταν τελειώνουν τα επιχειρήματα.

Γραφειοκράτης - Ή παρέα με την απελπισία.

Το περίφημο μας κράτος! Όλα τα χρήματα πηγαίνουν στις λειτουργίες της δημόσιας διαχείρισης. Εμένα πληρώνουν. Δουλεύω για έναν μηχανισμό, το κράτος, που συγκεντρώνει χρήματα για να συντηρείται και να πληρώνει όσους δουλεύουν σε αυτό. Μεταξύ αυτών και εμένα. Δηλαδή άμα πάψει να υπάρχει... άμα πάψω εγώ να υπάρχω... Συνειδητοποιείς την ματαιότητα του, και πως τελικά περνά αυτή σε εμένα! Πώς βαραίνει εμένα, το ανούσιο αυτό άχρηστο κράτος! Και πως γίνεται εξ αιτίας του εν τέλει η δική μου ζωή μάταιη. Και όπως σου είπα, - αν σου το είπα! - αν κάτι πρέπει να μας ενδιαφέρει είναι η ζωή. Όχι το τομάρι μας, ή οι όποιες ικανότητες μας και αν αυτές σπαταληθούν... Αλλά η ζωή μας. Αυτή δεν πρέπει να σπαταληθεί.

Διευθυντής - (μονολογεί) κάπου είχα μία έκδοση του αναρχικού τραπεζίτη.

Γραφειοκράτης - Τι είπες πάλι; (με αναστάτωση)

Διευθυντής - Μα Βασίλη μου δεν σε πήραν και τα χρόνια! Αυτό είπα. (αγανακτισμένος)

Γραφειοκράτης - Δεν με πήραν τα χρόνια; Δεν με πήραν τα χρόνια; Ε λοιπόν θα σου πω γιατί τον τελευταίο καιρό με έχει κατατρώει το μαράζι της ματαιότητας. Όπως ξέρεις ο έλεγχος και η συμβουλευτική εδώ ήταν η τελευταία μου δουλειά, που μου είχε αναθέσει η εταιρεία εξωτερικών ελέγχων για την οποία δούλευα. Αμέσως μετά προσλήφθηκα στο δημόσιο. Εξαιρετικός. Γνώστης των νόμων, των διαδικασιών, ευγενικός, εξυπηρετικός, συνεργατικός. Οι νόμοι όταν τους ξέρεις δεν είναι ευθείες γραμμές, λυγίζουν. (με νόημα)

Διευθυντής - Ναι ε; (απορημένος)

Γραφειοκράτης - Έχεις δει ποτέ κουβάρι φτιαγμένο από ίσιες κλωστές;

Διευθυντής - Και εμένα γιατί με παίδεψες ρε Βασίλη;

Γραφειοκράτης - Εσύ νομίζεις ότι σε παίδεψα. Το είπες και μόνος σου, ο έλεγχος θα σε τσάκιζε. Εγώ σου τα έστρωσα, και τα έκανα όλα να φαίνονται σωστά. Η γραφειοκρατία είναι τέχνη. Δημιουργείς και συγκεντρώνεις αποδείξεις για το αυτονόητο. Το τίμιο το κάνεις βλακώδες, ώστε να μην μπορεί να σταθεί η καχυποψία πάνω του. Το ίδιο κάνεις και με το άτιμο. Ο απόλυτος βλάκας βλέπεις έχει το εξής χαρακτηριστικό: η βλακεία του... να είναι το μόνο του χαρακτηριστικό. Δεν μπορεί να είναι ούτε τίμιος ούτε άτιμος, είναι απλά βλάκας. Μπορείς να μου αποδείξεις ότι δεν είσαι ελέφαντας; Ο γραφειοκράτης μπορεί. Έχει βεβαίωση. Πιστοποιητικό γεννήσεως ανθρώπου. Μπορεί να έχεις και πιστοποιητικό γεννήσεως ελέφαντα βέβαια, αλλά δεν το προσκομίζεις.

(Ο Χρήστος πιάνει ένα χαρτί πάνω από το γραφείο και το βάζει σε ένα συρτάρι. Ενώ ο Βασίλης συνεχίζει τον μονόλογο του.)

Γραφειοκράτης - Πριν μερικούς μήνες ήρθε μία κυρία στην υπηρεσία μου. Μια κυρία σχετικά μεγάλη σε ηλικία. Περίπου είκοσι ή και παραπάνω χρόνια μεγαλύτερη μου. Θα μπορούσε να είναι μητέρα μου. Χαμογελαστή, ευγενική, ένας ζωντανός άνθρωπος. Ήθελε να κλείσει την επιχείρησή της. Ένα μικρό εργαστήριο χειροτεχνουργημάτων στη Νέα Μάκρη. Έφερε ένα λεπτό φάκελο με μερικά χαρτιά και νόμιζε ότι θα ξεμπερδευε την ίδια μέρα με τη διακοπή επαγγέλματος. Σχεδόν γέλασα με την αφέλεια της. Δεν φανταζόταν μέσα στην πολλή και μεγάλη της άγνοια, πως για να κλείσεις μία επιχείρηση χρειάζεται περισσότερη χαρτούρα από ότι χρειάζεται για την έναρξη.

Βλέπεις το κράτος δεν νιώθει πως ο πολίτης όταν κλείνει την επιχείρησή του δεν έχει τα ανάλογα ψυχικά αποθέματα να αντιμετωπίσει την γραφειοκρατία με όσα είχε όταν την άνοιγε. Όταν την ανοίγει χαίρεται που θα φτιάξει κάτι δικό του. Ο νομοθέτης σκέφτεται πάντα το φυσιολογικό και ας ξέρουμε όλοι οι υπόλοιποι πως τίποτα δεν γίνεται φυσιολογικά σε αυτή τη χώρα. Έτσι νομίζει πως ο ιδιοκτήτης που κλείνει την επιχείρησή του θα έχει την χαρά που βγει στην σύνταξη, και από εκεί θα αντλήσει τις αντοχές να ετοιμάσει τη χαρτούρα να την κλείσει. Λάθος πρώτο: δεν έχει δει που έχουν φτάσει οι συντάξεις σήμερα. Λάθος δεύτερο: οι επιχειρήσεις δεν κλείνουν γιατί συνταξιοδοτείται ο ιδιοκτήτης τους. Κλείνουν γιατί χρεοκοπούν.

Έτσι και η κυρία αυτή. Αφού είδε και αποείδε και πάλεψε μερικούς μήνες ζημίες και χρέη, αγόρασε ένα λουκέτο και ήρθε για τη διακοπή.

Βλέποντας το λουκέτο, την ρώτησα αν είχε συμπεριλάβει την απόδειξη στα έξοδα. Το βρήκε εξαιρετική ιδέα. Μία ισχυρή συμβολική - σιωπηρή βέβαια - κίνηση διαμαρτυρίας προς το κράτος. Σε αυτά είμαι πρώτος! Έτσι με συμπάθησε αμέσως.

Με ευγένεια και εγώ, επειδή την συμπάθησα επειδή με είχε συμπαθήσει, της εξήγησα μετά, και της έγραψα τη λίστα με όλα τα χαρτιά που έπρεπε να προσκομίσει για τη διακοπή. Δυσκολεύτηκε να με πιστέψει. Το χαμόγελο μου, που προερχόταν από ευγένεια, νόμιζε πως ήταν λόγω αστεϊσμού. Έφταιγε και το αστείο με το λουκέτο.

Μέχρι που γέλασε. Μετά της κόπηκε το γέλιο. Γιατί φυσικά και καθόλου δεν αστειεύομαι.

Από τότε την έβλεπα πολύ συχνά. Με κάθε χαρτί που έβγαζε, αντί να τα μαζέψει όλα τα χαρτιά και να μου τα καταθέσει στο τέλος όλα μαζί το έφερνε ώστε να το ελέγγω. Εγώ το έκανα και εκείνη μου αφηγούταν την περιπέτεια της μέχρι να το βγάλει.

Κάθε φορά που ερχόταν ρωτούσαμε ο ένας την άλλη πως ήμασταν και εκείνη έλεγε και έλεγε... Που είχε πάει το βράδυ... Ποια παράσταση ή ταινία είχε δει... Τι της είχε τύχει στο λεωφορείο... Είναι άνθρωπος με πολλές ασχολίες, ίσως για αυτό έπεσε και έξω το μαγαζί της. Γιατί δεν αφοσιώθηκε σε αυτό, αλλά αφοσιώθηκε στο να πετύχει μια γεμάτη ζωή. Σε αντίθεση με εμένα. Μια ζωή με πολλές εμπειρίες. Νομίζω πως κρατούσε το μαγαζί της πιο πολύ για να κάνει φίλους παρά για να βιοπορίζεται. Οι χειροτεχνίες της έχουν φτάσει μέχρι την Ιαπωνία! Έχει φίλους στην Ιταλία, στην Ελβετία, στον Καναδά, παντού. Στην Ιαπωνία δεν έχει. Πολλοί με το που έμαθαν μάλιστα τα νέα, που μένει τώρα χωρίς δουλειά, την προσκάλεσαν να πάει να βρει δουλειά στις πόλεις τους!

Εγώ από την άλλη δεν είχα να της πω τίποτα. Η ζωή μου βλέπεις δεν είναι καθόλου ενδιαφέρουσα. Δουλειά - σπίτι είμαι. Ούτε φίλους έχω. Εμένα δεν θα ενδιαφερθεί κανένας να μου δώσει δουλειά από συμπάθεια αλλά μόνο επειδή είμαι ικανός. Δεν είναι πολύ άσχημο αυτό Χρήστο;

Διευθυντής - Ε... (ύφος που θέλει να δώσει αρνητική απάντηση), είναι.

Γραφειοκράτης - Σαφώς και είναι. Η συνάντηση αυτή λοιπόν, και η συναναστροφή μου με αυτή την κυρία είναι απογύμνωσε την άδεια μου ζωή.

Κάποια μέρα ντράπηκα, και είπα ένα ψέμα.

"Τι έκανες χτες;" με ρώτησε.

"Η καλύτερα θα σου το πω αυτολεξεί, "Πώς πέρασες το βράδυ σου εχτές;"

"Εμεινα σπίτι.", της είπα.

Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο απαξιωτική ένιωσα την συμπόνια στο ύφος της. Και ακόμα δεν είχε σχηματιστεί ολόκληρη η έκφραση στο πρόσωπο της. Αστραπιαία λοιπόν πετάχτηκε από μέσα μου το ψέμα, για να με σώσει από αυτό τον ικετικό οίκτο.

"Ξεκίνησα να γράφω ένα βιβλίο. Το σκεφτόμουν εδώ και καιρό."

Ενθουσιάστηκε!

Πόσο όμορφα ένιωσα! Βλέπεις δεν ήμουν τώρα πια ένας καλός, συμπαθητικός άνθρωπος, που επιπλέον τύχαινε να είναι και ένας εξυπηρετικός δημόσιος υπάλληλος, ήμουν συναρπαστικός. Μέσα στην ατονία της ζωής μου, αποκαλύφθηκε πως υπάρχει ένας κόσμος που ξετυλίγεται από το μυαλό μου. Ένας συναρπαστικός κόσμος, και αυτό σήμαινε με τη σειρά του, πως και εγώ ήμουν συναρπαστικός!

Κάθε φορά από τότε, με ρωτούσε πως πάει το βιβλίο. Και εγώ της έλεγα. Ψέματα φυσικά. Ένωθα όμορφα, που δεν ήμουν πια ένας μοναχικός άχρωμος γραφειοκράτης, αλλά ένας συγγραφέας. Με όσα μπορεί να εξάπτει αυτό στην φαντασία κάποιου. Τα όμορφα ψέματα όμως δεν γίνονται για τους καλούς ανθρώπους χορταστικές ψευδαισθήσεις, τους κάνει απλά, να λαχταρούν το ψέμα να γίνει αλήθεια!

Διευθυντής - (ενθουσιασμένος από την ανακάλυψη του) Και έτσι ξεκινήσεις να γράφεις!

Γραφειοκράτης - Ακριβώς! Κάθε βράδυ.

Διευθυντής - Δυστυχώς.

Γραφειοκράτης - (σαν να μην έχει ακούσει το τελευταίο σχόλιο) Σκέφτεσαι λοιπόν; Νιώθεις, πόσο σημαντικό είναι να εκδοθεί το βιβλίο; Ακόμα και ποτέ να μην γράψω τίποτα άλλο, ακόμα και να μην κάνει επιτυχία, σκέφτεσαι πόσο σημαντικό θα είναι για μένα να εκδοθεί; Τι σημαντική απαλλαγή θα είναι για την ανιαρή ύπαρξη μου, το ότι έχω γράψει ένα βιβλίο; Ακόμα και αν από μετριοφροσύνη δεν το πω σε κανένα. Μόνο που θα το ξέρω εγώ δεν θα νιώθω τόσο... κενός. Αρκεί μόνο εγώ, κανένας άλλος.

Διευθυντής - Ούτε αυτή η κυρία;

Γραφειοκράτης - Ούτε αυτή. Βέβαια σε αυτή θα το πω, αλλά δεν έχει τόση σημασία και αν δεν το μάθει. Αρκεί που θα το ξέρω εγώ. Άλλωστε δεν θα την ξαναδώ, η διακοπή έγινε. Η επιχείρηση της έκλεισε.

Διευθυντής -(ενθουσιασμένος αλλά και φοβισμένος από την δεύτερη ανακάλυψη του) Αυτήν έχεις μέσα!

Γραφειοκράτης - Μα έχει σημασία το ποια είναι μέσα; Δεν αρκεί πως είναι ένας άνθρωπος μέσα. Σημασία δεν έχει αν θα ζήσει ή αν θα πεθάνει, όποια και να είναι; Όλοι οι άνθρωποι ανεξαιρέτως ποιοι είναι, αξίζουν να ζουν.

Διευθυντής Αν ζει; Γιατί τόση ώρα δεν έχει ακουστεί η γυναίκα. Αυτό δεν είναι η τουαλέτα του γραφείου μου πια, είναι το κουτί με τη γάτα του Σέντριγκεν. Είναι αμφίβολο αν είναι ζωντανή η νεκρή.

Γραφειοκράτης - Ζωντανή είναι. Το πολύ πολύ να έχει λιποθυμήσει από το φόβο της, για αυτό δεν ακούγεται.

Διευθυντής - Μπορεί να χτύπησε το κεφάλι της λιποθυμώντας σε κανένα νιπτήρα σε καμία λεκάνη. (σηκώνεται με ανησυχία). Πρέπει να καλέσουμε βοήθεια.

Γραφειοκράτης - Ένας λόγος παραπάνω να δώσεις εντολή να εκδοθεί το βιβλίο μου.

Διευθυντής - Ε λοιπόν όχι. Το βιβλίο δεν θα σου το εκδώσω. Ακόμα και αν απειλήσεις την ίδια μου την ζωή με μία από τις σφαίρες αυτού του όπλου, και όχι με τις δήθεν τύψεις και ενοχές που προσπαθείς να με φορτώσεις, ενώ αυτές θα βαρύνουν αποκλειστικά εσένα αν έχει πάθει κάτι η όποια έχεις κλείσει μέσα.

Ένα βιβλίο δεν είναι σαν έναν άνθρωπο. Δεν αξίζει να υπάρχει ανεξαιρέτως του ποιο είναι. Και αν εσύ μου κλαίγεις για την ζωή σου που σπατάλησες με την ανόητη αφοσίωση σου σε μία μάταιη εργασία, ένα βιβλίο μπορεί να σπαταλήσει τον χρόνο ενός αναγνώστη. Η έκδοση λοιπόν του κακού βιβλίου σου - γιατί έχεις γράψει ένα πολύ κακό βιβλίο -, θα είναι μία τύψη και μία ενοχή δική μου, την οποία καμία διάθεση δεν έχω να φορτωθώ.

Πολλές φορές με ρώτησες τι σημασία έχει και επέμενα να μάθω ποια είναι μέσα. Περισπούδαστα υποστηρίζεις ότι όταν μιλάμε για μία ανθρώπινη ζωή δεν έχει σημασία. Ε λοιπόν σε ρωτώ, θα ήταν το ίδιο αν ήταν η δική σου ζωή εκεί μέσα, και αν ήταν η ζωή αυτής της κυρίας από τη Νέας Μάκρης;

Γραφειοκράτης - Κάθε ζωή θα άξιζε να σωθεί.

Διευθυντής - Ναι, και στη ζωή η κάθε ζωή έχει ίση αξία, αλλά στο θάνατο Βασίλη...

Γραφειοκράτης - Στο θάνατο τι;

Διευθυντής - Στο θάνατο η κάθε ζωή ακούει αλλιώς τη λέξη "κρίμα", φίλε μου.

Γραφειοκράτης - Σε αυτό έχεις δίκιο. Το ήξερα ότι αν είχα την γυναίκα σου μέσα και όχι μία άτυχη περαστική που άρπαξα από το δρόμο καθώς έμπαινα...

Διευθυντής - Δηλαδή - και συγγνώμη που σε διακόπτω - θες να πεις πως δεν είναι η γυναίκα μου μέσα;

Γραφειοκράτης - Ναι, είναι μία περαστική που...

Διευθυντής - Ευτυχώς Παναγία μου, και ανησυχούσα ποιος θα έπαιρνε το παιδί από το σχολείο.

(Ο Γραφειοκράτης πηγαίνει προς την πόρτα της τουαλέτας. Βάζει το κλειδί πάνω στην πόρτα. Εξακολουθεί να κρατάει το πιστόλι)

Διευθυντής - Που πας; (τρομοκρατημένος)

Γραφειοκράτης - Να της ξεκλειδώσω να βγει. Όλα τέλειωσαν.

Διευθυντής - Και το όπλο τι το θες;

Γραφειοκράτης - Θα πάρω εγώ τη θέση της, όπως και στο παράδειγμα σου. Αν βάλουμε στο ζύγι την δική μου ζωή Χρήστο, θα εκδόσεις το βιβλίο μου; (αφήνει το κλειδί πάνω στην πόρτα και επιστρέφει προς το μέσο της σκηνής)

Διευθυντής - Γιατί τόση ώρα ποιανού ζωής ήταν στο ζύγι; Όλη αυτή την ώρα για τη σωτηρία της δικής σου ζωής ζητάς από την έκδοση του βιβλίου.

Βασίλη λυπάμαι, αλλά η έκδοση του βιβλίου είναι μία δικαιολογία για να συνεχίσεις την άχαρη - όπως λες - ζωή σου. Την ίδια λύτρωση θα βρεις και σε μία σφαίρα. Τόση ώρα με παρακαλάς να σε ελαφρύνω από την αίσθηση μίας μάταιης ζωής που θα συνεχίσεις να ζεις, ενώ εσύ θέλεις στην πραγματικότητα να απαλλαχτείς από αυτή. Ε λοιπόν η σφαίρα θα σε βοηθήσει πιο πολύ σε αυτό που ψάχνεις. Γιατί εγώ να σου αλλάξω τη ζωή δεν μπορώ.

Με έπεισες Βασίλη πως η ζωή σου είναι τόσο άσχημη όσο λες, αλλά μια τέτοια ζωή δεν ζυγίζει περισσότερο από ένα κακό βιβλίο στο δικό μου το ζύγι. Αν λοιπόν θες να εκδώσω αυτό το βιβλίο να βρεις άλλη ζωή πριν έρθεις και κλειστείς μέσα στην τουαλέτα μου απειλώντας να αυτοκτονήσεις. Φύγε και ψάξε βρες την, αν θες!

(Ο Διευθυντής του δείχνει όρθιος την έξοδο. Ο Γραφειοκράτης προχωρά, ακολουθώντας την κατεύθυνση του χεριού. Πριν βγει από την πόρτα, γυρνά και λέει)

Γραφειοκράτης - Αν την βρω, σιγά μην την φέρω να την κλειδώσω στη χαλασμένη τουαλέτα σου.

Αυλαία.